

RESSÒ DE LA PARAULA

Germans missioners

Una cosa són les distàncies geogràfiques, físiques, i una altra les distàncies del cor. La celebració anual del *Dia del Domund* posa davant dels nostres ulls una realitat i un repte enormes: la realitat dels qui avui mesuren la distància des del cor i el repte de la crida de Jesucrist a no posar barreres ni límits al seu amor a l'interior de cadascun.

Els missioners, aquests germans nostres que veiem com a agosarats, lliures i valents, és una realitat que forma part de les nostres vides. És veritat que en molt comptades ocasions apareixen en els mitjans de comunicació i que, per desgràcia, quan mereixen l'atenció del mercat de les notícies no és precisament per a posar de manifest el testimoniatge de les seves vides. És veritat a més que si alguna vegada mereixen l'elogi de l'opinió pública no és per la vivència profunda de deixebles de Crist lliurats absolutament a l'evangelització.

Però des de la mateixa Església ja sabem que «la veritat» dels missioners, el que són i signifiquen realment, només es pot calibrar amb ulls i mirada evangèlica. I aquesta mirada els contempla com el gran do de l'Esperit a la seva Església: el do dels qui es deixen portar per les insinuacions del mateix amor de Déu, que els empeny a deixar-se interpel·lar per les pobreses dels qui són lluny, salvar distàncies i tota classe d'obstacles, i arribar a ells fins a compartir les seves vides. Saben que la pobresa més profunda és no conèixer el Crist i no poder gaudir de la relació amb Ell de manera conscient i lliure. Però ells mateixos,

assumint i compartint les vides dels qui estan lluny són presència, testimoniatge i anunci de Jesucrist. Per això les persones i les vides dels missioners són també «nostres», són de l'Església, comunió fraterna i expansiva. Mereixen tot el nostre suport: la nostra oració, el nostre ànim, la nostra ajuda material, la nostra proximitat...

D'altra banda, sona avui amb més força la veu de Jesús a tots i cadascun de nosaltres: «Aneu a tot el món i proclameu...» (Mc 16,15). És una crida a tots, arrelada en l'inici mateix de la nostra condició de cristians deixebles de Crist, en el nostre baptisme i el nostre acte de fe. Per tant, tots hem de respondre. No tots responem com els missioners que estan en les anomenades «terres de missió». Però, tots som cridats a viure el mateix esperit missioner. Concretament, tots hem de conrear i deixar-nos portar per aquest mateix amor que salva distàncies i obstacles, fent que els qui estan lluny geogràficament o culturalment, es vegin propers, pròxims, fins a compartir les seves vides.

És aquesta una de les facetes més significatives de l'«esperit missioner». És aquella manera d'estimar que hom rep de Crist, del seu Esperit, i que canvia el món alliberant-lo d'estretors, mirades curtes, interessos particulars, per a contagiar la comunió profunda en qualsevol racó de la terra.

La veu del Papa convidant a la fraternitat universal s'ha deixat sentir en la seva encíclica *Fratelli tutti*. Els missioners en particular i l'esperit missioner en general no són sinó vies d'expansió d'aquesta fraternitat universal; no pel simple fet de pensar, agradar o optar per una forma pacífica de conviure, sinó perquè anuncien i testifiquen l'Esperit de comunió, la veritat de Déu com a Pare comú en el seu Fill Jesucrist.

Avui, per això, es dilata la nostra mirada, dirigida per un esperit missioner, que desperta una profunda i sincera acció de gràcies.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Tributem o adorem?

Situem l'escena: Un matí de primavera, Jesús ensenyava en l'atri del temple de Jerusalem, el lloc més sagrat del judaisme per la presència de Déu enmig del seu poble. Els caps dels fariseus enviaren alguns dels seus deixebles a polemitzar amb Jesús per comprometre'l. Després d'una lloança innecessària: «sabem que dius la veritat i que ensenyas de debò el camí de Déu», li fan la pregunta trampa: «és permès o no de pagar el tribut al Cèsar?».

La pregunta té massa implicacions polítiques, socials, econòmiques i religioses perquè Jesús no en surti malparat en la resposta.

Dir no equival a rebel·lar-se enfront les autoritats romanes, donar suport al grup dels zelotes naciona-

listes, ser buscat per subversiu i executat implacablement.

Dir sí vol dir, políticament, acceptar l'autoritat de l'emperador romà; socialment, tolerar la presència violenta de l'exèrcit invasor; econòmicament, conformar-se en pagar els durs tributs; i religiosament, reconèixer la pretesa divinitat del Cèsar, justament en l'interior del temple de Yahvé. Malament per sortir-ne airós.

Jesús, però, en la seva resposta, s'escapa del parany deixant el plantejament ideològic per passar al terreny pràctic: «Ensenyeu-me la moneda del tribut», els demana. Era una moneda romana, és clar, amb imatge i llegenda del Cèsar.

Li han demanat pel Cèsar, però Jesús no es queda en el pla humà i s'eleva al món espiritual, obrint una altra dimensió al tema. I els respon la frase coneguda: «Torneu al Cèsar el que és el Cèsar i a Déu el que és de Déu». Les monedes romanes doneu-les al Cèsar. Els cors, a Déu. Humanament, sempre tindrem cèsars a qui tributar. Espiritualment, Déu ens fa fills i sempre el podem anomenar Pare.

I no entenguem, de cap manera, que Jesús posa en un mateix nivell el Cèsar i Déu. No. No estan al mateix nivell. Només Déu és el Senyor. I a Ell, tots —cèsars inclosos— li devem homenatge.

ECO DE LA PALABRA

Hermanos misioneros

Unas son las distancias geográficas, físicas, y otras las distancias del corazón. La celebración anual del *Día del Domund* pone ante nuestros ojos una realidad y un reto enormes: la realidad de quienes hoy miden la distancia desde el corazón y el reto de la llamada de Jesucristo a no poner barreras ni límites a su amor en el interior de cada uno.

Los misioneros, esos hermanos nuestros que vemos como osados, libres y valientes, es una realidad que forma parte de nuestras vidas. Es verdad que en muy contadas ocasiones aparecen en los medios de comunicación y que, por desgracia, cuando merecen la atención del mercado de las noticias no es precisamente para poner de manifiesto el testimonio de sus vidas. Es verdad además que si alguna vez merecen el elogio de la opinión pública no es por la vivencia profunda de discípulos de Cristo entregados absolutamente a la evangelización.

Pero desde la misma Iglesia ya sabemos que «la verdad» de los misioneros, lo que son y significan realmente, sólo se puede calibrar con ojos y mirada evangélica. Y esa mirada los contempla como el gran don del Espíritu a su Iglesia: el don de quienes se dejan llevar por las insinuaciones del mismo amor de Dios, que les empuja a dejarse interpelar por las pobrezas de los que están lejos, salvar distancias y toda clase de obstáculos, y llegar a ellos hasta compartir sus vidas. Saben que la pobreza más profunda es no conocer a Cristo y no poder gozar de la relación con Él de forma consciente y libre. Pero ellos mismos, asumiendo y compartiendo las vidas de quienes están lejos son presencia, testimonio y anuncio de Jesucristo. Por eso las personas y las vidas de los misioneros son también «nuestras», son de la Iglesia, comunión fraterna y expansiva. Merecen todo nuestro apoyo: nuestra oración, nuestro ánimo, nuestra ayuda material, nuestra cercanía...

Por otra parte, suena hoy con más fuerza la voz de Jesús a todos y cada uno de nosotros: «Id al mundo entero y proclamad...» (Mc 16,15). Es una llamada a todos, enraizada en el inicio mismo de nuestra condición de cristianos discípulos de Cristo, en nuestro bautismo y nuestro acto de fe. Por tanto todos hemos de responder. No todos respondemos como los misioneros que están en las llamadas «tierras de misión». Pero, todos somos llamados a vivir el mismo espíritu misionero. Concretamente, todos hemos de cultivar y dejarnos llevar por ese mismo amor que salva distancias y obstáculos, haciendo que quienes están lejos geográficamente o culturalmente, se vean cercanos, próximos, hasta compartir sus vidas.

Es esta una de las facetas más significativas del «espíritu misionero». Es aquella forma de amar que uno recibe de Cristo, de su Espíritu, y que cambia el mundo liberándolo de estrecheces, miradas cortas, intereses particulares, para contagiar la comunión profunda en cualquier rincón de la tierra.

La voz del Papa invitando a la fraternidad universal se ha dejado oír en su encíclica *Hermanos todos*. Los misioneros en particular y el espíritu misionero en general no son sino vías de expansión de esa fraternidad universal; no por el simple hecho de pensar, agrandar u optar por una forma pacífica de convivir, sino porque anuncian y testifican el Espíritu de comunión, la verdad de Dios como Padre común en su Hijo Jesucristo.

Hoy, por eso, se dilata nuestra mirada, dirigida por un espíritu misionero, que estimula una profunda y sincera acción de gracias.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Nou bisbe auxiliar per a Barcelona

El nou bisbe auxiliar electe —sense la creu pectoral—, amb el cardenal i els altres bisbes auxiliars

El passat 6 d'octubre, la Santa Seu va fer públic el nomenament de **Mons. Xavier Vilanova Pellisa com a bisbe auxiliar de Barcelona**, i aquell mateix dia, el cardenal Joan Josep Omella i Omella, arquebisbe de Barcelona, el va presentar a la seu de l'Arquebisbat.

Xavier Vilanova, nascut a La Fatarella l'any 1973, és prevere de la Diòcesi de Tortosa i des del 2018 era el rector del Seminari Interdiocesà de Catalunya.

La Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, juntament amb tota la Conferència Episcopal Tarraconense,

s'alegra fraternalment pel nou bisbe auxiliar electe i prega per ell i el seu ministeri episcopal, així com també expressa l'enhorabona a tots els fidels de l'Església de Barcelona per aquest nou pastor que el Sant Pare els envia.

Aquesta notícia es va fer pública juntament amb **dos nomenaments episcopals més** relatius a altres seus de l'Estat: el fins ara bisbe de Bilbao, Mario Içeta, ha estat nomenat arquebisbe de Burgos; Carlos Manuel Escribano, fins ara bisbe de Calahorra y La Calzada-Logroño, ha estat nomenat arquebisbe de Saragossa.

36è Concurs bíblic de Catalunya

Des de fa 36 anys el Grup Avant de Terrassa de la Federació de Cristians de Catalunya organitza aquest concurs.

L'edició d'enguany aprofundeix la temàtica del perdó, amb el lema: «Qui estima, perdona. Qui perdona, estima», prenent com a referència el passatge de l'evangeli de Lluc 15,11-32.

Les modalitats del concurs són moltes, i van adreçades a diverses edats, des d'infants de 5 anys fins a universitaris, en àmbits d'escola o de catequesi, individuals o grupals: Concurs bíblic inicial, bàsic, de dibuix, de redacció, informàtic, de memes... Les bases i tota la informació es poden consultar a www.concursbiblic.com

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Quan algú ens ofereix un servei, no hem de pensar que tot se'ns deu. La gratitud, el reconeixement, és sobre tot un senyal de bona educació, però també és una característica distintiva del cristià. És un senyal senzill però genuí del regne de Déu» (2 d'agost).

@Pontifex: «Els homes i les dones que pregunten saben que l'esperança és més forta que el desànim. Creuen que l'amor és més fort que la mort, i que sens dubte un dia triomfarà, tot i que en temps i formes que nosaltres no coneixem» (2 d'agost).

@Pontifex: «El tràfic de persones segueix essent una ferida en el cos de la humanitat contemporània. Dono gràcies de cor a tots els que treballen en favor de les víctimes innocents d'aquesta mercantilització de la persona humana. Encara queda molt per fer!» (2 d'agost).

@Pontifex: «L'amistat és un regal de la vida i un do de Déu. Els amics fidels, que estan al nostre costat en els moments durs, són un reflex de l'estima del Senyor, del seu consol i de la seva presència amable» (2 d'agost).

Eucaristia d'inici de curs a la Cúria

Divendres 2 d'octubre a les 8.30 h, a la capella de la Casa de l'Església, el bisbe Agustí va presidir la missa d'inici de curs per als treballadors i voluntaris de la Cúria diocesana. Va ser també ocasió de **cloenda del Temps de la Creació**, que va del dia 1 de setembre, Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació, fins al dia 4 d'octubre, festivitat de sant Francesc d'Assís.

En la monició d'entrada a la celebració, es va fer present el compromís de la Cúria i dels que hi treballen per millorar, cada cop més, en la cura del nostre planeta, en la feina quotidiana que es desenvolupa a la Casa. També les pregàries van recollir les intencions dels presents en sintonia amb l'esperit de l'encíclica del Papa, **Laudato Si'**, per donar veu a «la crida de la terra i la crida dels pobres».

El bisbe Agustí en la seva homilia va recordar la festivitat dels Sants Àn-

gels Custodis, que s'esqueia aquell dia, i les lectures de la litúrgia, fent present la figura de Déu creador i provident, que no descuida la marxa del

món, respectant alhora la llibertat humana. Convidava els treballadors i voluntaris de la Cúria a desenvolupar la pròpia tasca «com si fóssim àngels,

intel·ligents i servidors, per tenir cura i portar a terme una obra de perfecció» i també a ser «àngels per als nostres germans».

Fratelli Tutti, nova encíclica del Sant Pare

El dia de la festa de Sant Francesc d'Assís, el papa Francesc va fer pública la tercera encíclica del seu pontificat sobre la fraternitat i l'amistat social, amb el títol **Fratelli Tutti**. Aquesta és l'expressió que usava sant Francesc d'Assís per adreçar-se a tots els germans i germanes i proposar-los una forma de vida amb el sabor de l'Evangelí.

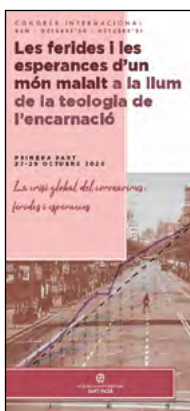
Per subratllar encara el lligam amb l'esperit franciscà, el text de l'encíclica va ser signat a Assís, el 3 d'octubre, després de la celebració de l'eucaristia presidida pel papa Francisco amb la comunitat religiosa del lloc.

En aquesta tercera encíclica, després de **Lumen Fidei**, sobre la fe, publicada el 29 de juny de 2013, i **Laudato Si'**, sobre la cura de la casa comuna, el 24 de maig del 2015, el Papa indica les vies de la fraternitat i l'amistat social per construir un món millor, més just i pacífic, amb el compromís de tothom: pobles i institucions. En ella, Francesc reafirma amb força el no a la guerra, la globalització de la indiferència, comenta el model del bon samarità i posa com a exemple de «germà universal» el beat Carles de Foucauld, entre altres.

Entre les múltiples síntesis que ja hi circulen, us proposem el **resum publicat a Vatican News**.

AGENDA

Congrés «Les ferides i les esperances d'un món malalt a la llum de la teologia de l'encarnació». L'Ateneu Universitari Sant Pacià organitza cada any un congrés internacional. Enguany el tema és: «La crisi global del coronavirus: ferides i esperances» i tindrà lloc els dies 27, 28 i 29 d'octubre a les tardes. Tota la informació a www.edusantpacia.cat

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ef 2,1-10 / SI 99 / Lc 12,13-21]. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prevs. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà, sant Pau de la Creu (Ovada, 1694 - Roma, 1775), prev. fund. Passionistes (CP, 1720); sant Pere d'Alcàntara (1499-1562), prev. franciscà, reformador; santa Laura, vg. i mr. (864) a Còrdova.

20. ■ Dimarts [Ef 2,12-22 / SI 84 / Lc 12,35-38]. Sant Andreu de Creta, monjo; sant Artemi, militar mr.; santa Irene, vg. i mr.; beat Contardo Ferrini, professor seglar.

21. ■ Dimecres [Ef 3,2-12 / SI: Is 12,2-6 / Lc 12,39-48]. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. X);

sant Hilarió (s. III-IV), abat palestínic; sant Caius o Gai (Cayo), soldat, mr.; santa Celina, mare de sant Remigi. **Urgell:** □ Sant Joan de Capestrano, prev.

22. ■ Dijous [Ef 3,14-21 / SI 32 / Lc 12,49-53]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; santes Nunila i Alòdia, germanes vgs. i mrs. a Osea; sant Joan Pau II, papa (1978-2005).

23. ■ Divendres [Ef 4,1-6 / SI 23 / Lc 12,54-59]. **Urgell:** □ Dedicació de la Catedral. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrens; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis; santa Oda, vg.

24. □ Dissabte [Ef 4,7-16 / SI 121 / Lc 13,1-9]. Sant Antoni Maria Claret (Sallent, 1807 - Fontfreda, 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martirià, mr.

25. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ex 22, 21-27 / SI 17 / 1Te 1,5c-10 / Mt 22, 34-40]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa); sants Crisant i Daria, esposos mrs. (284) de Roma; sants Crispí i Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.

Diurnenge XXIX de durant l'any (A)

COMENTARI

«Jo soc el Senyor, no n'hi ha d'altre»

Mosaic de Crist Pantocràtor (s. XII). Catedral de Cefalù, Sicília (Itàlia)

Tots sabem que sovint l'adulació amaga altres intencions. Ho veiem a l'evangeli: *Mestre, sabem que dieu sempre la veritat i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense mirament per ningú, sigui qui sigui, ja que no obreu per complaure els homes.* No és un elogi, sinó una trampa: *Planejaren sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora.* Però no deixen de ser molta veritat aquestes paraules sobre Jesús: *Diu sempre la veritat de Déu, no buscant el que agrada els homes sinó proclamant el que Déu vol.* I llavors plantegen la pregunta trampa: *És lícit o no, de pagar tribut al Cèsar?* Si diu que no, llavors l'acusaran de rebel contra els romans; però si diu que sí el podran titllar de col·laborador amb els opressors, el odiats romans. A més, entre els jueus hi havia partidaris del sí i del no. Però, com sempre, Jesús se'n surt per un camí inesperat: *Cal donar a Déu el que és de Déu, que sempre és el primer i el més important; ell és l'únic Senyor; al Cèsar allò que és del Cèsar:* les autoritats poden recaptar diners al servei de tot el poble perquè la seva missió és vetllar pel bé dels seus ciutadans i per això necessiten també els impostos. Però el seu poder no és absolut, ha de ser relativitzat perquè només hi ha un Senyor.

La primera lectura li recorda, a *Cir*, que és el Senyor qui li dona la força i el poder; per això diu: *El Senyor pren Cir, el seu ungit, i el condueix per sotmetre-li les nacions.* I després: *Et crido pel teu nom, et dono un títol honorós, tot i que no em coneixes.* Per damunt de tot hi ha la grandesa de Déu: *Jo soc el Senyor, no n'hi ha d'altre.* I ho repeteix després. *Fora de mi no hi ha cap Déu.* Pau parla a la comunitat de *Tessalònica reunida per Déu Pare i per Jesucrist, el Senyor* i recorda als cristians que *Déu els ha elegit.* El gran pecat a la història ha estat voler fer del poder humà un déu, quan l'únic Déu és el Senyor. De vegades també nosaltres convertim en déus realitats purament humanes siguin persones o coses. Les autoritats humanes mereixen el nostre respecte i la nostra col·laboració però mai no són déus.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 45,1.4-6)

El Senyor pren Cir, el seu ungit, per la mà dreta, i el condueix per sotmetre-li les nacions i deixar desarmats els reis, per obrir-li les ciutats, perquè no trobi tancades les portes. El Senyor li diu: «Per amor de Jacob, el meu servent, d'Israel, el meu elegit, et crido pel teu nom, et dono un títol honorós, tot i que no em coneixes. Jo soc el Senyor, no n'hi ha d'altre. Fora de mi no hi ha cap Déu. Sense que em coneguessis t'he fet prendre les armes perquè sàpiguen de llevant fins a ponent que no hi ha ningú fora de mi. Jo soc el Senyor. No n'hi ha d'altre.»

▶ Salm responsorial (95)

R. *Doneu al Senyor honor i majestat.*

Canteu al Senyor un càntic nou, / canteu al Senyor, arreu de la terra. / Conteu a totes les nacions la seva glòria, / conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

El Senyor és gran, és digne d'ésser lloat, / és més temible que tots els déus; / perquè els déus dels pobles són no-res, / però el Senyor ha fet el cel. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, / doneu al Senyor honor i majestat, / tributeu al Senyor l'honor del seu nom. / Entreu als seus atris, portant-li ofrenes. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. / Que tremoli davant d'ell tota la terra. / Digueu a tots els pobles: / «El Senyor és rei!» / Sentència amb raó les causes dels pobles. R.

▶ Primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,1-5)

Pau, Silvà i Timoteu, a la comunitat de Tessalònica, reunida per Déu Pare i per Jesucrist, el Senyor. Us desitgem la gràcia i la pau. Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us recordem en les nostres pregàries. No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, el nostre Senyor, aguanta les adversitats. Germans, estimats de Déu: sabem de cert que ell us ha elegit, perquè quan us anunciàvem l'evangeli, no predicàvem només de paraula, sinó amb obres poderoses, amb dons de l'Esperit Sant, i amb molta convicció.

▶ Lectura de l'Evangelio segons sant Mateu (Mt 22,15-21)

En aquell temps, els fariseus planejaren la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora, i li enviaren alguns dels seus i dels partidaris d'Herodes a dir-li: «Mestre, sabem que dieu sempre la veritat, i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense miraments per ningú, sigui qui sigui, ja que no obreu per complaure els homes. Digueu-nos, doncs, què en penseu, d'això?: És lícit o no, de pagar tribut al Cèsar?» Jesús, que s'havia adonat de la seva malícia, els respongué: «Hipòcrites, per què proveu de comprometre'm? Ensenyeu-me la moneda del tribut.» Ells li ensenyaren una moneda romana, i Jesús els preguntà: «De qui és aquesta figura i el nom que hi ha escrit?» Li diuen: «Del Cèsar.» Jesús els respon: «Doncs, torneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu.»

▶ Lectura del profeta Isaïas (Is 45,1.4-6)

Esto dice el Señor a Ciro, su ungit, a quien yo tomé de la mano para someter a las naciones y desatar las cinturas de los reyes; para abrir puertas ante él sin dejar que se cierren: Por amor de mi siervo Jacob y de Israel, mi elegido, te he llamado por tu nombre, renombre te he dado antes que me conocieras. Yo soy el Señor, no hay ningún otro: no existe dios fuera de mí. Yo te he ceñido antes de que me conocieses, para que se sepa desde el levante hasta el poniente que no hay nadie fuera de mí. Yo, el Señor, y ningún otro.

▶ Salmo responsorial (95)

R. *Aclamad la gloria y el poder del Señor.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / cantad al Señor, toda la tierra. / Contad a los pueblos su gloria, / sus maravillas a todas las naciones. R.

Porque es grande el Señor, / y muy digno de alabanza, / más temible que todos los dioses. / Pues los dioses de los gentiles son apariencia, / mientras que el Señor ha hecho el cielo. R.

Familias de los pueblos, aclamad al Señor, / aclamad la gloria y el poder del Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / entrad en sus atrios trayéndole ofrendas. R.

Postraos ante el Señor en el atrio sagrado, / tiemble en su presencia la tierra toda; / decid a los pueblos: / «El Señor es rey, / él gobierna a los pueblos rectamente.» R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 1,1-5)

Pablo, Silvano y Timoteo a la Iglesia de los Tesalonicenses. Os deseamos la gracia y la paz de Dios Padre y de Jesucristo, el Señor. Continuamente damos gracias a Dios por todos vosotros y os recordamos en nuestras oraciones. Sin cesar presentamos a Dios, nuestro Padre, la actividad de vuestra fe, la eficacia de vuestro amor y la firmeza de vuestra esperanza en nuestro Señor Jesucristo. Sabemos muy bien, hermanos queridos de Dios, que habéis sido elegidos. Porque nuestro mensaje evangélico no os fue transmitido solamente con palabras, sino también con obras portentosas bajo la acción del Espíritu Santo y, por parte nuestra, con una profunda entrega.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 22,15-21)

En aquel tiempo los fariseos se fueron a deliberar y ver cómo le podrían cazar en alguna palabra.

Le enviaron discípulos suyos con los herodianos a decirle:

«Maestro, sabemos que eres sincero, que enseñas de verdad el camino de Dios y que no te importa nada el qué dirán, porque no tienes respetos humanos.

»Dinos tu parecer: ¿Es lícito pagar el impuesto al Cèsar o no?». Jesús, conociendo su malicia, dijo: «Enseñadme la moneda del tributo».

Ellos le presentaron un denario. Jesús les dijo: «¿De quién es esta efigie y esta inscripción?». Respondieron: «Del Cèsar». Él les dijo: «Pues dad al Cèsar lo que es del Cèsar y a Dios lo que es de Dios».